

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/118/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7212237063
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Mičietová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:7212237063.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Mičietovej a sudkýň JUDr. Anny Slovinskej a JUDr. Zuzany Matyiovej v spore žalobcu: A&A Trading s.r.o., Bratislava - mestská časť Ružinov, Kupeckého 3, IČO: 36 727 687, zast. JUDr. Vlastimilom Klepáčom, advokátom, Košice, Krmanova 16 proti žalovanému A. B. C., nar. X.X.XXXX, D., E. X, zast. Advokátskou kanceláriou Hopferova s.r.o., Košice, Bajzova 2, o zaplatenie 20.000 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 29C/46/2017 zo 7. júla 2021

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (v ďalšom „súd prvej inštancie“, prípadne „súd“) napadnutým rozsudkom uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 20.000 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 20.000 eur od 12.4.2011 do zaplatenia (výrok I.) a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške (výrok II.).

2. Uviedol v odôvodnení o.i., že si žalovanú sumu 20.000 eur s prísl. uplatnil žalobca proti žalovanému s tým odôvodnením, že žalovaný u žalobcu vykonával v období od 5.11.2005 do 13.4.2011 funkciu konateľa, pričom 28.12.2009 z účtu žalobcu uskutočnil bankový prevod sumy 20.000 eur na svoj vlastný účet, ktorú skutočnosť žalobca zistil vykonávaním kontroly účtovníctva za roky 2010 - 2011 a výzvou z 1.4.2011 vyzval žalovaného na zdokladovanie účelu použitia týchto prostriedkov alebo v opačnom prípade ak neboli použité na zabezpečenie potrieb spoločnosti, na ich vrátenie najneskôr do 11.4.2011. Vykonaným dokazovaním súd zistil skutkový stav, v zmysle ktorého vykonával žalovaný v obchodnej spoločnosti žalobcu v období od 5.11.2005 do 13.4.2011 funkciu konateľa, pričom dňa 28.12.2009 uskutočnil z účtu žalobcu bankový prevod v sume 20.000 eur na svoj vlastný účet, čo vyplynulo aj z potvrdenia UniCredit Bank zo 16.10.2012. Išlo o prevod z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX v prospech účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorá platba bola uskutočnená na príkaz žalovaného. Obrat na účte žalobcu vo výške debetu 20.000 eur vyplýva aj z výpisu z účtu spoločnosti z 18.9.2012, ako aj z potvrdenia spoločnosti Kredit audit s.r.o. vydaného pre účely § 12 ods. 2 písm. c/ zák. č. 7/2005 Z.z., kde bol potvrdený bankový prevod vo výške 20.000 eur 28.12.2009.

Zo znaleckého posudku znalca A. E. D., B. č. 20/2019 vyhotoveného na objednávku žalobcu vyplynul záver, že z dôvodu nezúčtovania finančných prostriedkov (nezúčtovaním sa rozumie nepredloženie dokladov preukazujúcich, že pohľadávka bola použitá na krytie nákladov spoločnosti, prípadne vrátením pohľadávky v hotovosti alebo na účet spoločnosti), okrem iného dňa 28.12.2009 vo výške 20.000 eur, vznikli žalobcovi (spoločnosti RDB s.r.o. ako právnenému predchodcovi žalobcu) pohľadávky voči žalovanému, pričom spoločnosť RDB s.r.o. eviduje finančnú hodnotu takto vzniknutých pohľadávok

v účtovníctve na účte č. 355.100 - ostatné pohľadávky voči spoločníkom a členom. Pohľadávka vo výške 20.000 eur je doložená potvrdením bankového výpisu, z ktorého jednoznačne vyplýva, že 28.12.2009 došlo k prevodu finančných prostriedkov z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX. Následkom toho, že žalovaný nezúčtoval pohľadávku vo výške 20.000 eur v spoločnosti RDB s.r.o., ktorú RDB s.r.o. eviduje voči A. B. C., došlo v RDB s.r.o. k zníženiu finančných prostriedkov. Celkom žalovaný nezúčtoval voči RDB s.r.o. sumu 256.750 eur včítane sumy 20.000 eur vybratej 28.12.2009. Vyčíslená hodnota vybraných finančných prostriedkov predstavuje hodnotu, o ktorú sa znížili finančné prostriedky spoločnosti RDB s.r.o. Žalovaný v období od roku 2009 po rok 2011 uskutočnil aj výbery finančných prostriedkov, ktoré spoločnosť RDB s.r.o. zaúčtovala v účtovníctve ako zníženie záväzkov spoločnosti voči žalovanému. Hodnota záväzkov RDB s.r.o. voči žalovanému je v účtovníctve spoločnosti evidovaná na účte č. 365.100 - ostatné záväzky voči spoločníkom a členom, a to na začiatku roku 2009 vo výške 197.047,07 eura, na konci roka 21.840,07 eura, v roku 2010 na jeho začiatku 21.840,07 eura, na konci roka 40,07 eura a v roku 2011 tak na začiatku, ako aj na konci roka vo výške 40,07 eura. Tieto záväzky vznikli z dôvodu vkladu finančných prostriedkov, ktoré žalovaný vložil do spoločnosti RDB s.r.o. Je zrejmé, že hodnota záväzkov RDB s.r.o. voči žalovanému sa postupne znižovala, a to na tom základe, že žalovaný zrealizoval výbery finančných prostriedkov, ktoré sa v účtovníctve RDB s.r.o. zaznamenávali ako zníženie záväzkov spoločnosti voči žalovanému. Za sporné súd vymedzil to, na aký účel suma 20.000 eur bola použitá, keďže žalovaný sa bránil tým, že išlo o vrátenie pôžičky, ktorú spoločnosti RDB s.r.o. poskytol a následne sa bránil tým, že peňažné prostriedky vyberal pre potreby spoločnosti.

Citujúc § 133 ods. 1, § 135a ods. 1, 2 a 3, § 757, § 373, § 374, § 365 a § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka uviedol, že na vznik zodpovednosti konateľa za škodu v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka sa vyžaduje porušenie povinnosti, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nimi, existenciu ktorých predpokladov musí preukázať poškodený. Uvedené predpoklady musia byť splnené kumulatívne. Základnou podmienkou pre uplatnenie nároku na náhradu škody je preukázanie nesprávneho konania konateľa, ktorý nebude zodpovedať za škodu za predpokladu, že konal nielen s odbornou starostlivosťou, ale v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Ak konateľ preukáže, že konal s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, jeho zodpovednosť za škodu nevznikne.

V konaní mal súd preukázané, čo bolo medzi stranami aj nesporné, že žalovaný v období výkonu funkcie konateľa spoločnosti žalobcu previedol 28.12.2009 z účtu žalobcu na svoj osobný účet 20.000 eur, ktorú sumu nevyúčtoval, nepreukázal účel prevodu týchto finančných prostriedkov a doposiaľ túto sumu nevrátil. Z výpovede zástupcu žalobcu A. E. F. vyplynulo, že žalovaný mal právo samostatne pristupovať k účtu žalobcu cez internetbanking a prevádzať na svoj účet peniaze. Potvrdil to aj svedok A. E. E. s tým, že žalovaný mohol operatívne vyberať hotovosť a uhrádzať potrebné náklady, pričom bolo dohodnuté, že tieto finančné prostriedky mohol prevádzať na svoj osobný účet. To, že mal možnosť disponovať s finančnými prostriedkami na účte žalobcu cez internetbanking, potvrdil aj žalovaný. Protiprávnosť konania žalovaného súd ustálil v porušení všeobecnej zásady výkonu pôsobnosti konateľa upravenej v § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, ukladajúcej konateľovi povinnosť prihlíadať pri výkone svojej funkcie na záujmy spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a konať pritom s odbornou starostlivosťou. Výber finančných prostriedkov z účtu žalobcu a ich použitie bez preukázania účelu, bez zdokladovania a vyúčtovania mal súd za konanie v rozpore so záujmami spoločnosti a jej spoločníkov. Tým, že žalovaný nepreukázal, že by predmetné peňažné prostriedky použil pre potreby spoločnosti a následne ich ani nevrátil, spôsobil svojím konaním, že u žalobcu došlo k zníženiu majetku o čiastku prevedenú ním - žalovaným z účtu spoločnosti na jeho osobný účet vo výške 20.000 eur, čo predstavuje škodu na majetku žalobcu vzniknutú v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného. Vyplynulo to aj z predloženého súkromného znaleckého posudku. Súd neuveril tvrdeniam žalovaného, ktorými vysvetľoval účel použitia predmetných finančných prostriedkov. Poukázal na to, že žalovaný jednak tvrdil, že suma 20.000 eur predstavovala splatenie časti pôžičky, ktorú ako spoločník poskytol obchodnej spoločnosti žalobcu, čo bolo v konaní vyvrátené znaleckým posudkom, kde sa znalec vyjadril k spôsobu splácania pôžičky a k jej zostatku, a taktiež tvrdil, že peňažné prostriedky použil na chod spoločnosti, avšak žiadne doklady k tomu nepredložil. Tieto navzájom nekorešponujúce tvrdenia spochybnili hodnovernosť tvrdení žalovaného. Navyše, žalovaný ani k jednému z týchto tvrdení nepredložil, resp. nevedel predložiť žiadny relevantný dôkaz, ktorými by pravdivosť tvrdenia preukázal.

Na uvedenom základe súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 20.000 eur.

Nakoľko žalobca vyzval žalovaného listom z 1.4.2011 na zaplatenie celkom sumy 248.950 eur najneskôr v termíne do 11.4.2011, pričom žalovaný sumu žalobcovi neuhradil, dostal sa do omeškania odo dňa

12.4.2011 a súd priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej prisúdenej sumy.

Citujúc § 387 ods. 1, 2, § 397 a § 398 Obchodného zákonníka súd vyhodnotil námietku premlčania vznesenú žalovaným ako nedôvodnú vzhľadom na to, že uvedenie právnej kvalifikácie, či už v žalobe alebo v inom podaní nie je náležitou časťou žaloby, ale otázka právneho posúdenia je vecou súdu, ktorý o žalobe rozhoduje. Podanie žalobcu z 27.11.2017, ktorým žalobca súdu navrhol, aby nárok posudzoval ako nárok na náhradu škody, pričom neuvádzal iné skutkové okolnosti ako uvádzal v samotnej žalobe, nemal súd za zmenu žaloby, a preto uviedol, že nebolo povinnosťou súdu o zmene žaloby rozhodovať. Žalobca sa o tom, že mu vznikla škoda a kto za ňu zodpovedá dozvedel v marci 2011 pri kontrole účtovníctva za roky 2010 - 2011, pričom žaloba bola na súd podaná 20.11.2012, a teda v zákonnej štvorročnej premlčacej dobe.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi náhradu trov konania na základe jeho úspechu vo veci, t.j. v plnej výške. Dodal, že na rozhodnutie o trovách konania podľa § 257 CSP nevidel dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by výnimočne náhradu trov celkom alebo sčasti nepriznal. Výnimočnosť týchto okolností nevidel súd ani v okolnostiach danej veci, ani v okolnostiach na strane strán sporu.

3. Proti rozsudku včas podal odvolanie žalovaný, s rozsudkom ani s jeho odôvodnením sa nestotožnil a označil ho za nesprávny. Uplatnil odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) videl žalovaný v tom, že súd nárok uplatnený žalobcom posúdil ako nárok na náhradu škody podľa ustanovení Obchodného zákonníka, avšak v danej veci sa jedná o vzťah právnickej osoby a žalovaného ako fyzickej osoby/súkromnej osoby, keďže finančné prostriedky mali byť prevádzané na osobný účet žalovaného. Zároveň v čase, keď mu bola doručená výzva, ktorou si žalobca od neho začal vymáhať predmetné finančné prostriedky, už nepôsobil ako konateľ žalobcu. Poukázal na to, že sám žalobca tvrdí, že mal finančné prostriedky údajne použiť na súkromné účely. Mal za to, že nárok mal súd posúdiť podľa Občianskeho zákonníka. Uviedol, že v konečnom dôsledku obdobný nárok týmto spôsobom posúdil aj Okresný súd Košice II v rozsudku sp. zn. 29C/132/2014 z 28.2.2018, ktorý bol potvrdený rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/251/2018 zo 17.4.2019, vecou sa zaoberal aj Najvyšší súd SR pod sp. zn. 9Cdo/71/2020, v ktorom konaní prijal rozhodnutie 12.8.2020. Najvyšší súd rozhodol o dovolaní, ktoré podal žalobca, pričom uzavrel, že odvolací súd svoje rozhodnutie zrozumiteľne zdôvodnil, že ho nemožno považovať za arbitrárne, také, ktoré by popieralo účel a význam právnej normy v danom kontexte preukázania a v tomto smere i unesenia dôkazného bremena podmienky vzniku nároku na náhradu škody (§ 420 Občianskeho zákonníka). Zdôraznil, že súd rozhodoval v obdobnej, ba priam rovnakej veci, jediným rozdielom bola výška sumy, ktorú si žalobca uplatnil. Žalobca žalobu aj v konaní 29C/132/2014 založil na rovnakom základe ako v tomto prípade.

V súvislosti s uplatneným odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam) argumentoval žalovaný, že prevod finančných prostriedkov z účtu spoločnosti v žiadnom prípade nemožno pokladať za protiprávne konanie zo strany žalovaného, nakoľko ako vyplynulo aj z vykonaného dokazovania, na také konanie bol oprávnený, potvrdili to aj svedkovia A. F. a A. E.. Uviedol, že v rozhodnom období nebol sám konateľom, bolo viac konateľov a všetci mali vedomosť o pohyboch na účte. Tvrdil, že z dokazovania v tomto konaní, ale aj v ďalších súvisiacich konaniach (najmä 29C/132/2014) vyplynulo, že množstvo vecí v súvislosti s fungovaním a prevádzkou areálu bolo vyplácaných v hotovosti. Mal za to, že nemožno hovoriť za takýchto okolností o žiadnom protiprávnom konaní.

Námietol, že žalobca nepreukázal ani vznik škody. Znalecký posudok, ktorý predložil žalobca, podľa žalovaného v zásade nepreukazuje nič, čo by nebolo zrejmé aj pred jeho vypracovaním. Môže preukazovať iba internú evidenciu pohľadávok žalobcu. Mal za to, že žalobca ale nepreukázal, že minimálne v takejto výške mu vznikla škoda porušením povinností zo strany žalovaného. Evidencia pohľadávok sama o sebe neznamená, že žalobcovi vznikla škoda. Povinnosťou žalobcu bolo preukázať existenciu škody – ujmu v majetkovej sfére a zároveň aj jej výšku. Mal za to, že žaloba existenciu škody žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal, keďže ním predložené listinné dôkazy existenciu škody nepreukazujú.

S prihliadnutím na oprávnenosť uskutočňovania prevodov finančných prostriedkov uzavrel, že absentuje protiprávnosť konania, takisto žalobca ani nepreukázal vznik škody, a teda nemôže byť daný ani tretí zákonný predpoklad zodpovednosti za škodu, a to príčinná súvislosť.

Námietol, že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, pričom tvrdenia žalovaného boli preukázané svedeckými výpoveďami, ktoré súd vôbec nebral do úvahy a uzavrel, že on – žalovaný,

dôkazné bremeno neunesol. Nestotožnil sa s hodnotením vykonaného dokazovania súdom. Svedkami D. a G. bolo potvrdené, na čo sa používali prostriedky v hotovosti. Svedok D. potvrdil dokonca, že žalovaný mu dával prostriedky v pomere 98 % : 2 %, ktoré išli od A. E.. Svedkyňa G., ekonómka žalobcu, sama uviedla, že škoda nemohla byť v takej výške, ako ju vyčíslil žalobca.

V čase, keď on neho žalobca začal vymáhať finančné prostriedky, už nebol konateľom spoločnosti a nemal prístup do jej účtovníctva. Dal do pozornosti, že z obdobného konania vedeného pod sp. zn. 29C/132/2014 na Okresnom súde Košice II vyplynulo, že svedok A. E. (ďalší spoločník a konateľ) pri svojej výpovedi uviedol, že bol vedený aj sumár prevádzky, ktorý robil p. D. – tzv. pracovný zošit, do ktorého si zapisoval použité peniaze, účel použitia a popis práce. Tvrdil, že on – žalovaný, prostriedky odovzdával kolegovi D. za účelom zabezpečenia prevádzky. Túto skutočnosť v konaní 29C/132/2014 potvrdil aj svedok Vizváry (tiež konateľ a spoločník), pričom Koniar zabezpečoval vyplácanie a všetky nákupy, čo svedok D. potvrdil aj v tomto konaní. Poukázal na to, že tento svedok uviedol aj, že: „...v skutočnosti boli oficiálne peniaze, ale aj neoficiálne. Oficiálne sa vyplácal drobný materiál, ale vyplácali sa aj ľudia“. Tento svedok uviedol, že nevie, kedy a koľko prostriedkov sa vyplácalo ľuďom načierno. Žalovaný zdôraznil, že sa jedná o zásadné tvrdenia, ktoré poukazujú na spôsob používania finančných prostriedkov v rozhodnom období žalobcom. Jednalo sa o zavedenú prax žalobcu. Z rozhodnutia súdu nevyplýva, že by sa bol oboznámil hoc len s jedným spisom v obdobnej veci.

Namietol, že výšku domnulej škody aj z už uvedených dôvodov nie je možné stotožňovať s výškou výberov. Opätovne uviedol, že v rozhodnom období nebol jediný konateľ spoločnosti. Účtovníctvo spoločnosti bolo kontrolované všetkými zúčastnenými – tak konateľmi, ako aj spoločníkmi. Spoločnosť mala evidovanú každý rok riadnu účtovnú závierku, ktorú spoločníci schvaľovali. Uviedol, že keby naozaj používal prostriedky spoločnosti pre vlastnú potrebu, všetci zúčastnení by to v danom momente okamžite zistili a konali by. Mal za potrebné zdôrazniť, že nebol jediný spoločník a konateľ, ktorý si v spoločnosti koná podľa vlastnej úvahy a po zmene konateľov po spätnej kontrole sa zistilo, že žalovaný spôsobil škodu, ale v spoločnosti boli stabilne rovnakí konatelia a žalovaný bol ostatnými neustále kontrolovaný – ostatní konatelia mali nastavené sms-notifikácie, spoločnosť žalobcu bola platcom DPH, a teda mala pravidelné závierky. Dôvodil, že keby to bolo naozaj tak, že nakladal s prostriedkami spoločnosti bez pokynu, poverenia a súhlasu ostatných, okamžite by boli zakročili.

Namietal zásadný logický nesúladsť tvrdení žalobcu. Mal za to, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané naplnenie všetkých základných náležitostí vzniku nároku na zodpovednosť za škodu v zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka. Dokazovanie vykonané súdom v tomto konaní označil za nedostatočné. Mal za to, že sa minimálne súd mal oboznámiť s konaniami v obdobných veciach vedenými na príslušných súdoch, ktoré by mali byť súdu známe z jeho činnosti.

Na vznik zodpovednosti konateľa sa vždy v súlade s § 373a Obchodného zákonníka nevyhnutne vyžaduje v prvom rade porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, čo nebolo v tomto prípade naplnené a to aj v súvislosti s výpoveďami svedkov. Žalobca nepreukázal ani vznik škody. Opätovne ako vo viacerých obdobných konaniach stotožnil žalobca domnelú škodu a jej výšku s pohľadávkami žalobcu. Namietol aj voči existencii priamej príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Pokiaľ súd hovorí o tom, že výber finančných prostriedkov a ich použitie bez preukázania účelu, bez zdokladovania a vyúčtovania – aj keby tomu tak bolo, s čím žalovaný nesúhlasí, má byť porušením povinnosti, v žiadnom prípade nemožno hovoriť o priamej príčinnej súvislosti. Totiž k výberu finančných prostriedkov by už nastúpili ďalšie aspekty, pretrhávajú reťaz bezprostrednosti a priamosti kauzálneho nexu.

Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP videl v tom, že súd nevykonal ním navrhnutý výsluch znalca alebo jeho písomné doloženie a tento svoj postup náležite neodôvodnil. Vyporiadal sa s nevykonaním tohto dôkazu len veľmi stroho v bode 34. odôvodnenia rozsudku, že takýto dôkaz nebolo potrebné vyhodnotiť. Žiadne bližšie odôvodnenia rozhodnutie neobsahuje. Zo znaleckého posudku, zopakoval, že vyplýva jediná skutočnosť a to zaúčtovanie pohľadávok spoločnosti žalobcu.

Odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP videl najmä v tom, že súd sa nedôsledne držal zákonných ustanovení týkajúcich sa odôvodňovania rozhodnutia. V danej veci súd síce v odôvodnení rozsudku uviedol, „čoho som sa v konaní domáhal“ (zrejme správne „čoho sa žalobca v konaní domáhal“ – poznámka odvolacieho súdu), aké skutočnosti žalovaný tvrdil, označené dôkazy a tiež ako sa žalobca v danej veci vyjadril. Odôvodnenie však nie je dostatočné. Súd sa napriek značným pochybnostiam stotožnil s tvrdeniami žalobcu a pokiaľ išlo o tvrdenie žalovaného, uviedol len, že im neuveril. Dostatočne nešpecifikoval prítomnosť obligatórnych predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a bez riadneho odôvodnenia ustálil, že nárok na náhradu škody je daný. Nedostatočne sa vyporiadal s vykonaným dokazovaním a svoje úvahy nezdôvodnil presvedčivo.

Rozsudok súdu prvej inštancie teda nie je dostatočne odôvodnený, čo zakladá aj dôvod na podanie odvolania v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia je zásahom do práva na spravodlivý proces. Zároveň nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom. Následkom nedostatku riadneho odôvodnenia rozhodnutia je aj jeho nepreskúmateľnosť. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia je možné považovať za porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, čo napĺňa aj znaky odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie nepovažuje za dostatočne odôvodnený v časti naplnenia predpokladov vzniku nároku na náhradu škody na strane žalobcu.

Uviedol, že sa žiadnym spôsobom na úkor žalobcu neobohatí, neporušil svoje akékoľvek svoje povinnosti či už dané mu ako konateľovi žalobcu alebo všeobecné povinnosti a žiadnym spôsobom nezapríčinil žalobcovi vznik škody. Tiež neboli preukázané základné predpoklady pre vznik nároku na náhradu škody žalobcu.

Celé konanie mal za účelový akt pomsty spoločníkov v spoločnosti žalobcu, s ktorými sa z dôvodu zásadných nezhôd v neskoršom období ako bolo rozhodné obdobie výberov, vedie viacero súdnych sporov.

Iná vada konania, uviedol, že spočíva podľa jeho názoru v tom, že súd neprihliadal na rozhodnutia v obdobnej veci 29C/132/2014 – odvolacieho a dovolacieho súdu, hoci nimi nie je priamo viazaný, jedná sa o rozhodnutie vyšších súdnych autorít. Tento svoj prístup nezodôvodnil.

Na základe uvedených tvrdení a skutočností navrhol, aby súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Mal za nesporne preukázané, že žalovaný ako konateľ žalobcu uskutočnil 28.12.2009 z účtu žalobcu prevod na svoj osobný účet sumy 20.000 eur, ktorú nevyúčtoval, ani žalobcovi nevrátil. Nesúhlasil s názorom žalovaného, že v konaní nebolo preukázané protiprávne konanie žalovaného a výška škody. Protiprávnym konaním, ako uviedol súd prvej inštancie, je porušenie zásady výkonu pôsobnosti konateľa podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka. Žalovaný preukázal aj výšku vzniknutej škody a to nielen výškou výberu a potvrdením audítora Kredit Audit s.r.o. z 12.12.2012, ale aj predloženým znaleckým posudkom. Preukázal aj existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného a ujmu v majetkovej sfére žalobcu. Pokiaľ žalovaný poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/251/2018 zo 17.4.2019, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, uviedol žalobca, že považuje toto rozhodnutie za nesprávne. Zosumarizujúc odôvodnenie tohto rozhodnutia, keď odvolací súd mal za to, že žalobca potvrdeniami spoločnosti Credit Audit s.r.o. preukázal iba pohľadávku voči žalovanému, pričom existencia pohľadávky sama o sebe neznamená, že žalobcovi vznikla škoda, pritom povinnosťou žalobcu bolo preukázať existenciu škody – ujmu v majetkovej sfére a zároveň jej výšku, pričom odvolací súd uzavrel, že žalobca existenciu škody žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal, keďže ním predložené listinné dôkazy nepreukazujú existenciu škody, ale iba existenciu pohľadávok a uzavrel, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď za škodu považoval výšku pohľadávky, ktorú spoločnosť – žalobca evidovala voči žalovanému, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/196/2009 z 22.9.2010, v ktorom dovolací súd konštatoval, že: „Občianske súdne konanie je ovládané zásadou iura novit curia/súd pozná právo, účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je vecou súdu. Súd skúma, či tvrdené skutočnosti možno podradiť pod hypotézu niektorej právnej normy tak, aby z dispozície tejto právnej normy bolo možné vyvodit' plnenie.“ Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/385/2012 zo 6.2.2013, v ktorom dovolací súd uviedol, že: „Ak súd rozhoduje o peňažnom plnení, ktoré vychádza zo skutkových tvrdení, ktoré umožňujú posúdiť nárok po právnej stránke aj podľa iných noriem, ako je žalobcom navrhované, je povinnosťou súdu uplatnený nárok takto posúdiť bez ohľadu na to, či v žalobe právny dôvod požadovaného plnenia je alebo nie je uvedený, alebo je uvedený nesprávne“. Poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/15/2010 z 27.7.2011 v ktorom dovolací súd uviedol, že: „Nie je porušením zásady viazanosti súdu petitom, ak súd inak právne kvalifikuje skutok, ktorý bol predmetom konania. Právna kvalifikácia je vždy vecou súdu v zmysle zásady iura novit curia, pretože právna kvalifikácia ani nie je obligatórnou náležitosťou žaloby“. Uviedol, že ak odvolací súd mal za preukázané, že žalobca mal voči žalovanému pohľadávku, ale nie nárok na náhradu škody, mal v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť a nie zmeniť a žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca v konaní vedenou na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29C/132/2014 pôvodne žaloval zaplatenie sumy s príslušenstvom bez toho, aby skutok bližšie právne kvalifikoval. Svoj uplatnený nárok ako náhradu škody kvalifikoval až na základe

uznesenia odvolacieho súdu, ktorým súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vrátil vec na ďalšie konanie s odôvodnením, že sa nejedná o bezdôvodné obohatenie, ako to právne kvalifikoval súd prvej inštancie. Mal za to, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sa ocitol v pozícii bez súdnej ochrany, kedy mal voči žalovanému nespornú pohľadávku, ktorá nie ale nie je nárokom z bezdôvodného obohatenia ani nárokom z náhrady škody. Zároveň žalobca poukázal na právoplatne skončené konanie vedené na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 37C/196/2014, v ktorom súd v obdobnej veci medzi totožnými účastníkmi konania žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 150.000 eur s príslušenstvom, rozsudok bol potvrdený odvolacím súdom 29.7.2020 rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/254/2019.

5. Žiadne ďalšie vyjadrenia sporových strán neboli dané.

6. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP) na základe odvolania podaného včas žalovaným ako oprávnenou osobou (§ 362 a § 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 – 358 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi vymedzenými odvolateľom (§ 380 a § 365 CSP), preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť, rozsudok je vecne správny a ako taký ho preto potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

7. Rozsudok bol verejne vyhlásený 22. júna 2023 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dverí 202, o ktorej skutočnosti bol vopred vyvesený oznam na úradnej tabuli a zároveň zverejnený na webovej stránke tunajšieho súdu 16.6.2023.

8. Žalobca odôvodnil odvolanie tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP), nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva (§ 365 ods. 1 písm. b/), nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP) a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§365 ods. 1 písm. d/ CSP).

9. Odvolací súd oboznámením sa s obsahom spisu, rozsudkom samotným, ale i konaním ktoré vydaniu rozsudku predchádzalo dospel k záveru, že nedošlo k naplneniu ani jedného z uplatnených odvolacích dôvodov.

10. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie. Zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a neboli zistené žiadne porušenia procesných práv ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Súd dostatočne a presvedčivo objasnil skutkový a právny základ rozhodnutia, nenechal pritom priestor pre vznik pochybností, prečo mal nárok žalobcu za dôvodne uplatnený a prečo uplatnenému žalobnému návrhu vyhovel. Správne sa vyporiadal so zákonnými podmienkami pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú žalobcovi v zmysle § 373 Obchodného zákonníka v spojení s § 135a a § 757 Obchodného zákonníka.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny v celom rozsahu a odvolací súd sa s jeho dôvodmi stotožňuje. Na správnosti skutkových zistení a právnych úvah súdu prvej inštancie, ako ani na správnosti dôvodov napadnutého rozsudku nie je spôsobilé nič zmeniť ani podané odvolanie.

13. Odvolací súd preto v odôvodnení svojho rozsudku v súlade s § 387 ods. 2 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku, ako už vyššie uviedol a reagujúc na odvolacie námietky žalovaného/odvolateľa a na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku dopíňa:

14. Vzťah medzi spoločnosťou a konateľom sa riadi podľa § 261 ods. 3 písm. a); je to teda absolútny obchodnoprávny vzťah, ktorý sa v plnom rozsahu riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zodpovednosť konateľa za škodu spôsobenú pri výkone funkcie konateľa sa riadi § 135a Obchodného

zákonníka a v rozsahu dopĺňajúcom ustanovenia odsekov 2 až 5 sa spravuje aj režimom podľa § 373 a nasl. (objektívna zodpovednosť).

15. Vzhľadom na charakter vzťahu konateľa a spoločnosti ako absolútneho obchodno-záväzkového vzťahu sa zodpovednosť konateľa za škodu riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Z aplikácie Obchodného zákonníka na zodpovednostný režim konateľov za vzniknutú škodu potom vyplýva objektívna zodpovednosť konateľa za spôsobenú škodu spoločnosti, pričom zodpovednosť za škodu konateľa sa posudzuje bez ohľadu na jeho zavinenie. Na vznik zodpovednosti konateľa za škodu sa v zmysle § 373 a nasl. Obchodného zákonníka vyžaduje splnenie troch základných predpokladov, ktorými sú: 1. vznik škody, 2. porušenie povinnosti a 3. príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Musí preto preukázať, že postupoval s takou odbornou starostlivosťou, ktorú je možné všeobecne požadovať pri konkrétnom konaní konateľa na daný druh konania alebo rozhodnutia. Zároveň musí byť splnená aj ďalšia požiadavka, a to postup konateľa v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. (z uznesenia Najvyššieho súdu SR z 30. apríla 2013, sp. zn. 4 Obdo 4/2013)

16. Podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Najmä sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov, a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti.

17. Podľa § 135a ods. 3 veta prvá Obchodného zákonníka, konateľ nezodpovedá za škodu, ak preukáže, že postupoval pri výkone svojej pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti.

18. Ide o právnu úpravu výkonu pôsobnosti konateľov založenú na zásade spočívajúcej v povinnosti objektívne konať s odbornou starostlivosťou.

Zodpovednosť konateľov je síce objektívna (nevyžaduje sa zavinenie), ale je možné uplatniť liberačné dôvody podľa odseku 3. Striktná objektívna povaha kritéria odbornej starostlivosti a "obráteného" dôkazného bremena v zmysle § 135a odsek 3 Obchodného zákonníka má viesť k prísnejšiemu vyvodzovaniu zodpovednosti voči konateľom a taktiež má viesť k tomu, že funkciu konateľa by nemala vykonávať osoba, ktorá objektívne nedisponuje dostatočnými vedomosťami a schopnosťami na riadne vedenie spoločnosti.

Povinnosti, ktoré musia konatelia plniť pri výkone svojej pôsobnosti, sú upravené vo viacerých ustanoveniach Obchodného zákonníka a ďalších zákonov. K nim pristupujú povinnosti vyplývajúce zo spoločenskej zmluvy, stanov alebo z rozhodnutí valného zhromaždenia a, samozrejme, široký rozsah povinností vyplývajúcich (mimo rámca práva obchodných spoločností) z iných právnych predpisov upravujúcich všetky aspekty činnosti spoločnosti.

Vo vzťahu k všetkým uvedeným povinnostiam pôsobí všeobecná zásada výkonu pôsobnosti upravená v § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, ukladajúca konateľovi povinnosť prihliadať pri výkone svojej funkcie na záujmy spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a konať pritom s odbornou starostlivosťou.

19. Povinnosť výkonu pôsobnosti s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov treba v súvislosti so zodpovednosťou konateľov za škodu chápať ako kumulatívne vymedzenú povinnosť. Aby konateľ mohol byť v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti, musí totiž najskôr vynaložiť primerané úsilie na to, aby záujmy spoločnosti spoznal a vychádzajúc z tohto poznania potom s odbornou starostlivosťou posúdil, ako má konať. Z uvedeného vyplýva, že konateľ nebude zodpovedať za škodu iba za predpokladu, že konal nielen s odbornou starostlivosťou, ale súčasne aj v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Ak sú obe podmienky (konanie s odbornou starostlivosťou a konanie v dobrej viere) splnené súčasne (dôkazné bremeno spočíva na konateľovi), zodpovednosť konateľa za škodu nevznikne. Práve tento liberačný dôvod umožňuje aj v podmienkach slovenského korporátneho práva uplatnenie doktríny "riadneho obchodného úsudku" (business judgement rule), t.j. vylúčenie zodpovednosti za škodu, ak štatutárny orgán pri podnikateľskom rozhodovaní mohol mať rozumne za to, že na základe náležitých informácií koná

v prospech spoločnosti. Pri konaní v mene spoločnosti a pri obchodnom vedení konateľa bude preskúmané, či boli realizované na informovanom základe, v dobrej viere a v záujme spoločnosti - ak to tak bolo, je možné prezúvať vylúčenie zodpovednosti za škodu, ktorá vznikla spoločnosti.

20. Vzhľadom na vyššieuvedené neobstojí námietka žalovaného/odvolateľa, že súd mal žalobou uplatnený nárok posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, argumentujúc tým, že ide o vzťah právnickej osoby a žalovaného ako súkromnej, resp. fyzickej osoby, pretože finančné prostriedky mali byť prevádzané na osobný účet žalovaného a podľa tvrdení žalobcu mal ich použiť na súkromné účely, ďalej tým, že v čase doručenia výzvy žalobcu na vrátenie finančných prostriedkov už nebol konateľom žalobcu a napokon aj poukázáním na to, že podľa ustanovení Občianskeho zákonníka už obdobný nárok posúdil súd prvej inštancie v konaní sp. zn. 29C/132/2014, ktoré jeho rozhodnutie, tvrdil odvolateľ, že bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/251/2018.

Argumentácia odvolateľa nie je opodstatnená. Podstatné je to, čo v konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný bol v rozhodnom období konateľom v spoločnosti žalobcu a prevody finančných prostriedkov vykonával ako konateľ spoločnosti, a teda nesporne ide o vzťah medzi spoločnosťou (žalobcom) a konateľom (žalovaným), a teda absolútny obchodnoprávny vzťah, ktorý sa v plnom rozsahu riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zodpovednosť konateľa za škodu spôsobenú pri výkone funkcie konateľa je upravená v § 135a Obchodného zákonníka. Je síce objektívna (nevyžaduje sa zavinenie), ale je možné uplatniť liberačné dôvody podľa odseku 3.

Neopodstatnené (a ani nie presné) je aj odkazovanie žalovaného na obdobnú vec, ktorá bola vedená na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29C/132/2014, v ktorom konaní bol obdobný nárok žalobcu posudzovaný podľa ustanovení Občianskeho zákonníka; žaloba bola zamietnutá. Odvolací súd má však vedomosť o ďalšej obdobnej veci totožných sporových strán, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 37C/196/2014, v ktorej obdobný nárok žalobcu bol posúdený podľa ustanovení Obchodného zákonníka, nárok bol žalobcovi právoplatne priznaný, keď rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo potvrdené rozsudkom odvolacieho Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/254/2019 z 30.7.2020.

21. Pokiaľ odvolateľ naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) CSP (nesprávne skutkové zistenia súdu, ku ktorým súd dospel na základe vykonaného dokazovania) videl v tom, že prevod finančných prostriedkov z účtu žalobcu/spoločnosti nemožno pokladať za protiprávne konanie žalovaného, pretože na také konanie bol oprávnený, neargumentuje správne, nejde o skutkové zistenie, ale o jeho právne posúdenie. V konaní nebolo medzi stranami sporné, že žalovaný ako konateľ previedol z účtu žalobcu na svoj osobný účet žalovanú sumu 20.000 eur a že vzhľadom na spôsob prevádzkovania spoločnosti bol na vykonanie takého prevodu oprávnený, avšak s tým, že bol následne povinný preukázať použitie na svoj účet prevedených finančných prostriedkov na účely, resp. potreby spoločnosti. Žalovaný použité sumy 20.000 eur prevedenej z účtu spoločnosti/žalobcu na jeho účet však spoločnosti nevyúčtoval, nepreukázal, že boli použité na účely spoločnosti (aj keď to na svoju obranu tvrdil, že prevedené finančné prostriedky boli použité na účely spoločnosti) a teda prevod bol posúdený ako protiprávne konanie žalovaného.

Súd prvej inštancie v odseku 23. odôvodnenia rozsudku vymedzil, že protiprávnosť konania žalovaného spočívala v porušení všeobecnej zásady výkonu pôsobnosti konateľa, upravenej v § 135a ods. 1 Obch. zák., ukladajúcej konateľovi povinnosť prihliadať pri výkone svojej funkcie na záujmy spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a konať pritom s odbornou starostlivosťou poukážuc na to, že výber finančných prostriedkov z účtu spoločnosti žalobcu a ich použitie bez preukázania účelu, bez zdokladovania a vyúčtovania je konaním v rozpore so záujmami spoločnosti a jej spoločníkov.

22. Neopodstatnené sú i námietky odvolateľa, že žalobca nepreukázal ani vznik škody. V tom istom odseku 23. odôvodnenia rozsudku súd vyhodnotil vznik škody: „Tým, že žalovaný nepreukázal, že by predmetné peňažné prostriedky použil pre potreby obchodnej spoločnosti a následne ich ani nevrátil, svojím konaním spôsobil, že u obchodnej spoločnosti žalobcu došlo k zníženiu majetku o čiastku prevedenú žalovaným z účtu obchodnej spoločnosti žalobcu na jeho osobný účet vo výške 20.000,- €, čo rozhodne predstavuje škodu na majetku obchodnej spoločnosti žalobcu, vzniknutú v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného, čo vyplýva aj z predloženého súkromného znaleckého posudku žalobcom.“ Tým, že žalovaný nepreukázal, že by na jeho účet prevedené finančné prostriedky boli použité pre potreby spoločnosti, ale ich ani nevrátil, svojím konaním spôsobil, že došlo k zníženiu/zmenšeniu majetku žalobcu o čiastku prevedenú žalovaným z účtu spoločnosti žalobcu na jeho osobný účet vo výške 20.000,- eur, čo rozhodne predstavuje škodu na majetku žalobcu, vzniknutú v príčinnej

súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného, čo mal súd za vyplývajúce aj zo žalobcom predloženého súkromného znaleckého posudku.

Odvolací súd súhlasí so žalovaným v tom, že žalobcom predložený znalecký posudok nepreukazuje nič, čo by nebolo zrejme aj pred jeho vypracovaním. Ide v prvom rade o potvrdenie účtovníctva žalobcu ohľadne prevodov/výberov finančných súm, včítane účtovania žalobcu o žalovanej sume 20.000 eur. Evidencia pohľadávok sama o sebe neznamena, že žalobcovi vznikla škoda, avšak ako už odvolací súd vyššie odkázal na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, tým, že žalovaný nepreukázal, že by na svoj účet prevedené finančné prostriedky použil pre potreby spoločnosti a následne ich ani nevrátil, svojim konaním spôsobil, že došlo k zníženiu/zmenšeniu majetku žalobcu o čiastku prevedenú žalovaným z účtu spoločnosti žalobcu na jeho osobný účet vo výške 20.000,- eur, čo rozhodne predstavuje škodu na majetku žalobcu.

23. Odvolacie námietky odvolateľa o nesprávnych skutkových zisteniach súdu v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia dokazovania, keď súd podľa odvolateľa vôbec nebral do úvahy výpovede svedkov, sú len všeobecného rázu, bez potrebnej konkretizácie, aké konkrétne skutočnosti z ktorých konkrétnych výpovedí vyplynuli a súd ich nechal do úvahy. Ani poukázanie na svedecké výpovede D. a G. spojené s tvrdením žalovaného/odvolateľa, že nimi bolo potvrdené na čo sa používali prostriedky v hotovosti, že svedok D. potvrdil, že mu žalovaný dával prostriedky „v pomere 98 % ku 2 % od A. E.“ a že svedkyňa G. uviedla, že škoda nemohla byť v takej výške, ako ju vyčíslil žalobca, nie je spôsobilé spochybníť výsledky vyhodnotenia vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, pretože z nich nie je možné vyvodiť záver, a teda nepreukazujú, že žalovaný sumu 20.000 eur, ktorú previedol na svoj účet použil následne pre potreby a na účely spoločnosti. Ich výpovede sú bez potrebných konkrétností a výpoveďou ani jedného z označených svedkov nebolo preukázané požitie žiadnej exaktnej sumy pre potreby spoločnosti.

24. Ani ďalšia odvolacia argumentácia odvolateľa (že výšku škody nie je možné stotožňovať s výškou výberov, že v rozhodnom období nebol jediným konateľom a účtovníctvo spoločnosti bolo kontrolované všetkými konateľmi a aj spoločníkmi, že spoločnosť mala každoročne riadnu účtovnú závierku, ktorú spoločníci schvaľovali, že keby používal prostriedky spoločnosti pre vlastnú potrebu, všetci zúčastnení by to v danom momente okamžite zistili a konali by, že bol ostatnými neustále kontrolovaný – ostatní konatelia mali nastavené sms-notifikácie) nie je spôsobilá nič zmeniť na tej skutočnosti, ktorá bola v konaní nesporná, že previedol sumu 20.000 eur z účtu spoločnosti na svoj osobný účet, aký/ktorý prevod bol síce oprávnený vykonať, avšak dôvodom prevodu bolo následné použitie takýchto financií pre potreby spoločnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu žalovanému muselo byť zrejme, že použitie prevedených financií na účely spoločnosti bude potrebné preukázať, avšak žalovaný to nepreukázal ani pred začatím sporu na základe predsporovej výzvy žalobcu, ale ani v súdnom konaní, a použitie prevedených financií na účely spoločnosti nepreukazuje ani vyššie uvedená argumentácia žalovaného.

25. Odvolací súd má za to, že bez opodstatnenia sú aj námietky odvolateľa, že nebolo preukázané naplnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti konateľa v zmysle § 373a Obchodného zákonníka a to porušenie povinnosti konateľa konať s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, že žalobca nepreukázal ani vznik škody a ani bezprostrednú príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Súd prvej inštancie sa s naplnením zákonných predpokladov zodpovednosti žalovaného správne a postačujúcim spôsobom vypořiadal v odôvodnení rozsudku, na ktoré odôvodnenie už odvolací súd poukázal, a s tam uvedenými dôvodmi sa stotožňuje.

26. Pokiaľ odvolateľ namietol, že súd nevykonaním ním navrhnutý dôkaz doplnením znaleckého posudku, príp. výsluchom znalca a jeho nevykonanie náležite neodôvodnil, čím tvrdil, že bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e/ CSP, dáva odvolací súd do pozornosti, že sa súd prvej inštancie k nevykonaniu navrhnutého dôkazu vyjadril v odseku 34. odôvodnenia, čo bolo zrejme aj odvolateľovi, len nemal odôvodnenie za náležité. Podľa názoru odvolacieho súdu sú dôvody súdu prvej inštancie zrejme, určité a postačujúce a to aj v súvislosti tej, že žalovaný zmysel, resp. význam dôkazu predloženým znaleckým posudkom spochybnil aj v podanom odvolaní a aj pokiaľ navrhol na pojednávaní 9.6.2021 doplnenie znaleckého posudku, nebol konkrétny, ale jeho návrh na doplnenie znaleckého posudku spočíval „o zodpovedanie určitých otázok“, ktoré ale nekonkretizoval. Odvolací súd nezistil danosť tohto odvolateľom uplatneného odvolacieho dôvodu.

27. Neboli naplnené ani odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP, ktoré odvolateľ tvrdil, že sú dané nedostatočným odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, nedostatočnou špecifikáciou zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody a nedostatočným vyporiadaním sa s vykonaným dokazovaním a nepresvedčivým zdôvodnením úvah súdu.

Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý a zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia preskúmaného rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej, v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak, súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil a vysporiadal sa s každou relevantnou argumentáciou strán sporu, pričom vo svojej argumentácii je súd koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú záver judikovaný vo výrokovej časti rozhodnutia. Súd prvej inštancie v rozsudku uviedol, z akých právnych úvah vychádzal, zhodnotiac pritom všetky žalobné námietky a argumentáciu strán sporu v priebehu sporu na súde prvej inštancie. Rozsudok preto nie je možné považovať za nedostatočne odôvodnený.

S nedostatočným odôvodnením rozsudku súvisí aj jeho prípadná nepreskúmateľnosť, ktorú tiež odvolateľ namieta, avšak bez potrebných konkrétností. Súdna prax je ustálená v úsudku, že nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov je založená na nedostatku skutkových dôvodov, nie na dielčích nedostatkoch odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Musí sa pritom jednať o vady skutkových zistení, o ktoré súd opiera svoje rozhodovacie dôvody. Za také vady možno považovať iba prípady, kedy súd oprel rozhodovacie dôvody o skutočnosti v spore nezisťované, prípadne zistené v rozpore so zákonom, prípadne, kedy nie je zrejmé, či vôbec nejaké dôkazy boli v konaní vykonané. Nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov je tiež také rozhodnutie, z ktorého odôvodnenia nie je zrejmé, prečo nepovažoval za dôvodnú právnu argumentáciu strany sporu v žalobe a prečo považuje žalobné námietky sporovej strany za mylné alebo vyvrátené, najmä vtedy, ak ide právnu argumentáciu, na ktorej je postavený základ žaloby. Odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie rozhodne nie je možné považovať ani za nepreskúmateľný.

28. Bez opodstatnenia a vplyvu na vecnú správnosť napadnutého rozsudku je námietka odvolateľa, že súd neprihliadol na rozhodnutia v obdobnej veci 29C/132/2014 – odvolacieho a dovolacieho súdu. Ako sám odvolateľ podotkol, súd týmito rozhodnutiami pri rozhodovaní nebol viazaný. Čím je súd pri rozhodovaní viazaný ustanovuje § 193 CSP. Odvolací súd dodáva, že okrem uvedeného rozhodnutia, existuje i ďalšie právoplatné rozhodnutie obdobnej veci totožných strán, rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 37C/196/2014, ktorý tiež musí byť žalovanému známy, ale ktorý nežiadal zohľadniť.

29. Zo všetkých vyššieuvedených dôvodov, ako aj dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil.

30. Podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP rozhodol odvolací súd o trovách odvolacieho konania. Žalovaný bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania a vznikla mu povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnému žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov: 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane,

aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.